

Venetië

De laatste ronde van het toernooi in dat kleine dorp in Nederland was spannend. Ik speelde de Oekraïense verdediging, en omdat mijn tegenstander moest winnen gooide hij alles ertegenaan. Maar wat hij ook probeerde, het was en bleef remise. Totdat ik in de tijdnoedfase mijn kans greep en won. Ik had het toernooi gewonnen! vóór de grote plaatselijke favoriet en vóór de IM die dacht makkelijk een prijs te kunnen winnen. Zo vaak speel ik geen toernooi, en ik win ze natuurlijk nog veel minder vaak. Maar dit keer was het raak.

De wedstrijdleiding was in verwarring. Er lag een grote prijs, een gouden juweel, klaar voor de overwinnaar maar die was duidelijk bedoeld voor de IM. Ik had hem er al naar zien kijken, het was echt wel wat voor hem. Dus was het nou wel mogelijk om hem op een of andere manier toch die prijs te doen toekomen? De wedstrijdleiding nam me even apart. Of ik niet...? Wat als...? Wilde ik niet ruilen misschien? Ik was perplex. Gaat dat altijd zo? Maar ik was niet te vermurwen. Ik heb gewonnen, dan krijg ik ook de prijs. De wedstrijdleiding was duidelijk ondersteboven, maar kon uiteindelijk ook niet anders.

En ja hoor, uiteindelijk stond ik op het erepodium. Ik stond op plek 1, de IM en de lokale favoriet stonden wat bedremmeld op de plekken 2 en 3. Nee, er werd geen volkslied gespeeld, en het applaus was ook maar wat minzaam, maar ik stond daar toch maar.

Na afloop stonden de nummers 1 t/m 3 zoals gewoonlijk verplicht de pers te woord. De lokale journalisten dromden om de lokale favoriet en probeerden hem leuke quotes te ontlokken, maar dat lukte niet erg. Verder dan "Konijn f6. Konijn f6! Die zag ik helemaal niet aankomen. Als ik dat toch had gezien had ik makkelijk gewonnen". Hij refereerde naar mijn partij met hem, die ik in 25 zetten had moeten verliezen maar waarin ik als door een wonder was gered doordat mijn tegenstander 1 zet fout deed. "Er zijn op internet niet genoeg vraagtekens te vinden voor deze zet", had ik nog gedacht toen hij hem deed. De IM had ik ternauwernood op remise gehouden, maar hij had dan weer van anderen verloren. Om een toernooi te winnen moeten anderen voor ons werken, wist ik, me de fabel van de spermatozoo herinnerend.

Uiteindelijk kwamen ze toch bij mij, de verslaggevers. Ze moesten wel. De enige interessante vraag die ze me wisten te stellen was "Wat gaat u doen met het gouden juweel?", waarop ik natuurlijk antwoordde "Ik doneer hem aan het Oekraïense leger, op voorwaarde dat ze er wapens van kopen". Zo, dat maakte ze stil.

Even later werd ik wakker uit deze heerlijke droom. Ik wist nog precies wat er was gezegd en geschreeuwd. En als het zou gebeuren zou ik het in het echt ook zo doen.